

N:o 5.

Ank. till Riksd. Kansli den 18 Febr. 1873, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring i gällande konkurslag.

Enligt 32 § i konkurslagen den 18 September 1862 skall gäldenär, der ej annan öfverenskommelse i laga ordning träffad blifvit, med den egendom, han i framtiden ärfva eller förvärfva kan, svara till fulla gälden, ehvad den i konkursen är bevakad eller icke.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till Lag-Utskottet remitterad motion (N:o 31) har herr *I. Asklöf* föreslagit, att, med upphäfvande af omförmälda stadgande, vid slutet af 6 kap. i konkurslagen måtte tilläggas en ny § af ungefär följande lydelse:

»Så framt ej ackord, i den ordning föreskrifna paragrafer i detta kapitel innehålla, blifvit gäldenären beviljadt och af domstol stadfästadt, utan en konkursförsäljning med åtföljande utredning måste ske och skett, skall den gäldenär, mot hvilken ej något, af domstol godkänt, ansvarspåstående för vårdslöshet eller bedräglighet blifvit gjordt, så snart utdelningen i hans massa i sin helhet försiggått, genast varda fri från allt vidare framtida kraf af sina borgenärer, hvarigenom den ofvannämnda utdelningen sålunda skall vara att betrakta såsom ett af borgenärerne gäldenären beviljadt ackord; hemställande motionären tillika, att det sålunda föreslagna stadgandet måtte förklaras ega tillämplighet jemväl på fordringar i de konkurser, hvilka egt rum, innan detsamma blefve som lag antaget.

Om än, å ena sidan, det måste medgifvas, såsom motionären anmärkt, att gäldenär, som gjort konkurs, ofta befinner sig i en beklagansvärd belägenhet, och att den ifrågakomna lagförändringen skulle underlätta möjligheten för honom att ånyo skaffa sig en förmånlig eko-

nomisk ställning, så må, å den andra, erinras, att borgenären i ifrågasvarande afseende kan vara att beklaga lika mycket som gäldenären, samt att rättskänslan skulle finna sig föga tillfredsställd af det förhållande, som af en sådan förändring blefve en följd, nemligen att en borgenär, som genom gäldenärens konkurs blifvit alldeles ruinerad, nödgades lefva i det yttersta armod, utan vidare rätt till betalning, oaktadt gäldenären genom arf eller annorledes kommit i goda omständigheter.

Såsom ett nödvändigt vilkor för ett ordnadtt rättstillstånd fordras, att en hvar skall hafva skyldighet att i mån af förmåga fullgöra sina förbindelser. Denna grundsats har ock vunnit tillämpning i senare tiders konkurslagstiftning icke blott här i landet, men äfven i främmande länder. Det var i sådan riktning man gick, då i konkurslagen af den 18 September 1862, med upphäfvande af den offentliga stämningens preklusiva verkan, borgenär fick sig tillerkänd rätt att i framtiden utsöka sin fordran af gäldenären, utan afseende derå om fordringen blifvit i konkursen bevakad eller icke. Visserligen har berörda grundsats i någon mån blifvit frånträdd genom föreskrifterna i 6 kap. om ackord, men häraf lærer så mycket mindre kunna hemtas något stöd för motionärens förslag, som giltiga skäl ej torde saknas för den mening, att lagstiftningen genom ackordets införande gått tillräckligt långt i sin omsorg till förmån för gäldenären, helst ändamålet med konkurs är att låta alla borgenärerne komma i åtnjutande af sin lagliga rätt till betalning — icke att bereda gäldenären befrielse från betalningsskyldighet.

På grund af hvad anfördt blifvit får Utskottet vördsamt hemställa, att ifrågasvarande motion ej måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 13 Februari 1873.

På Utskottets vägnar:

H. G. v. GEGERFELT.
